

01.AKAD

EXPERIMENTELL FORSKNING INOM ARKITEKTUR OCH DESIGN

STARTPUNKTER

REDAKTION: KATJA GRILLNER, PER GLEMBRANDT, SVEN-OLOV WALLENSTEIN

01.AKAD

EXPERIMENTAL RESEARCH IN ARCHITECTURE AND DESIGN

BEGINNINGS

EDITORS: KATJA GRILLNER, PER GLEMBRANDT, SVEN-OLOV WALLENSTEIN

**01.AKAD — EXPERIMENTELL FORSKNING INOM
ARKITEKTUR OCH DESIGN — STARTPUNKTER**

REDAKTION: KATJA GRILLNER, PER GLEMBRANDT,
SVEN-OLOF WALLENSTEIN

UTGIVEN AV AKAD GENOM AXL BOOKS

AKAD ÄR INUTEN TILL KTH ARKITEKTURSKOLAN
KUNGLIGA TEKNISKA HÖGSKOLAN
SE-100 44 STOCKHOLM, SVERIGE

WWW.AKAD.SE, INFO@AKAD.SE

AKAD OCH DENNA PUBLIKATION FINANSIERAS MED
FORSKNINGSANSLAG FRÅN VETENSKAPSRÅDET

© AKAD OCH RESPEKTIVE FÖRFATTARE (TEXT)
OCH FOTOGRAF/KONSTNÄR (BILD), 2005

DISTRIBUTION: AXL BOOKS
(WWW.AXLBOOKS.COM,
INFO@AXLBOOKS.COM)

ART DIRECTION: DEKODER DESIGN
(WWW.DEKODER.SE)

TYPSNITT: COURIER,
HELVETICA COMPRESSED, UNIVERS
PAPPER: TRUCARD DUO MATT 350G,
MAXISILK 130G
TRYCK: BROMMATRYCK&BROLINS AB,
STOCKHOLM 2005

ISBN: 91-975901-0-X

**01.AKAD — EXPERIMENTAL RESEARCH IN
ARCHITECTURE AND DESIGN — BEGINNINGS**

EDITORS: KATJA GRILLNER, PER GLEMBRANDT,
SVEN-OLOF WALLENSTEIN

PUBLISHED BY AKAD THROUGH AXL BOOKS

AKAD IS BASED AT THE KTH
SCHOOL OF ARCHITECTURE
ROYAL INSTITUTE OF TECHNOLOGY
SE-100 44 STOCKHOLM, SWEDEN

WWW.AKAD.SE, INFO@AKAD.SE

AKAD AND THIS PUBLICATION ARE SUPPORTED
BY RESEARCH GRANTS FROM THE SWEDISH
RESEARCH COUNCIL

© AKAD AND INDIVIDUAL AUTHORS (TEXT)
AND PHOTOGRAPHERS/ARTISTS (IMAGE)
RESPECTIVELY, 2005

DISTRIBUTION: AXL BOOKS
(WWW.AXLBOOKS.COM,
INFO@AXLBOOKS.COM)

ART DIRECTION: DEKODER DESIGN
(WWW.DEKODER.SE)

TYPEFACE: COURIER,
HELVETICA COMPRESSED, UNIVERS
PAPER: TRUCARD DUO MATT 350G,
MAXISILK 130G
PRINTED AT BROMMATRYCK&BROLINS AB,
STOCKHOLM 2005

ISBN: 91-975901-0-X

MIN GULA SKOG?

AV ANNA RYAN

MY YELLOW WOOD?

BY ANNA RYAN

Mitt fönster i huset där jag bor sedan elva månader vetter emot ett mycket större hus fyllt av pensionerade missionspräster. Där jag sitter vid mitt skrivbord varje dag ser jag alltid samma marinblå pullover och huvudet av en äldre, tunnårig man med glasögon. Han går omkring i det sydligaste rummet, drar ifrån gardinerna, drar för gardinerna, sitter ner, stiger upp, går av och an, man kan anta att han läser, tänker, eller ber.

När jag nu reflekterar över uppgiften att skildra mig själv utifrån min professionella praktik (hur jag 'är' en arkitekt) så förfaller den ständiga närvaron av denna präst, hela tiden synlig på andra sidan, snett ovanför mig, ha en inverkan på hur jag kan närma mig ämnet, reflektera och skriva om det. Fyra och ett halvt år efter min arkitektexamen är jag varken en praktiserande arkitekt eller en akademisk geograf. Jag vet inte riktigt var jag passar in. Egentligen är det ingenting jag ser som ett problem. Trots det så vaknar alltid de omisskännliga, specifikt irländska, katolska skuld känslorna till liv när en uppgift av detta slag slag framför en. Jag känner det som om jag ska göra en beklännelse, bikt mig. Jag mumlar de välbekanta första raderna. *Förlåt mig Herre, för jag har syndat.* Det var länge sedan jag biktade mig..

På samma gång kommer jag att tänka på en dikt jag lärde mig i skolan när jag var tretton eller fjorton. Under senare år har den ofta passerat förbi i tanken. Jag minns den fortfarande, nästan ord för ord. Robert Frost's *The Road Not Taken* speglar min egna bild av hur jag har utvecklats, och utvecklas, som 'professionell' arkitekt.

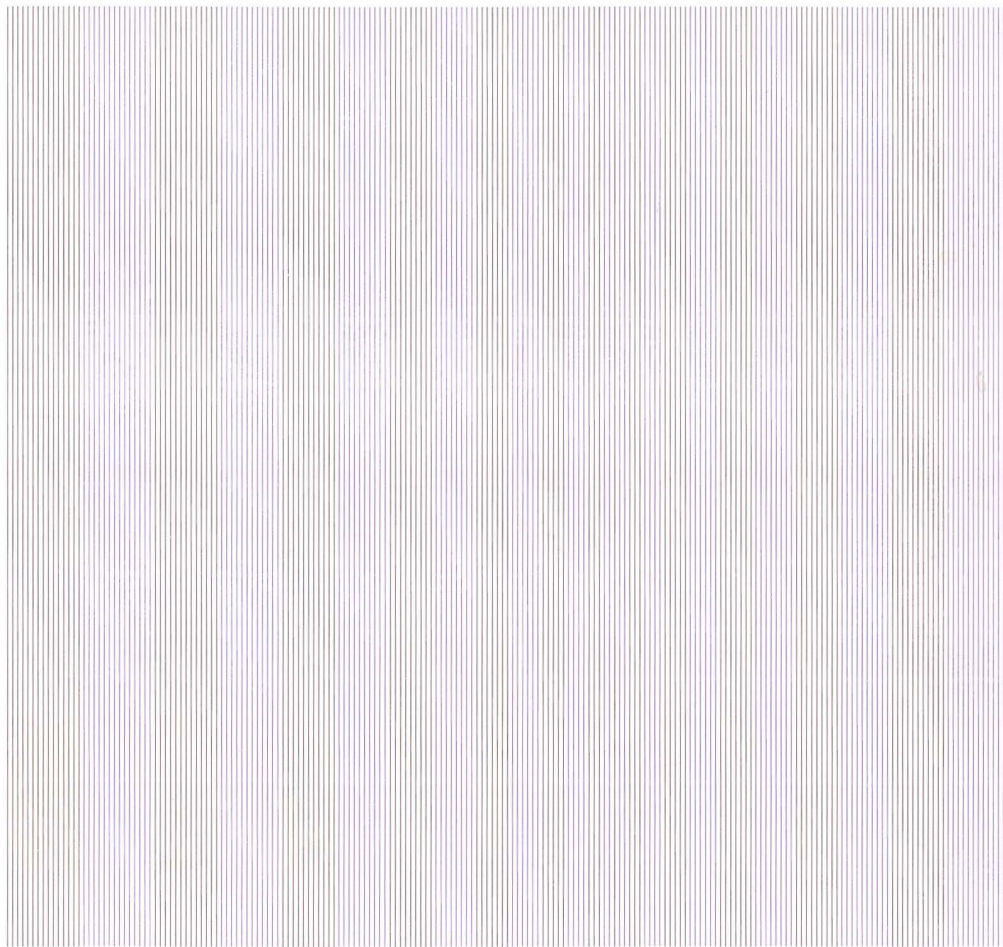
Min första två år efter examen spenderade jag på ett trevligt kontor med fantastiska kollegor som blev nära vänner. Vi arbetade med projekt som höll hög designkvalitet på såväl en liten lokal skala som storslaget internationell. Jag älskade att se drömmar omvandlas i handfast skapande, att förverkliga ritningar, byggandets verklighet. Men jag frustrerades också av hierarkin, bristen på handlingsutrymme som jag upplevde, och att jag visste att allt som ritades och bestämdes skulle komma att ändras i alla fall. Jag hade förmödligen för lite tålamod. Jag kände det som om någonting saknades mig. Eller kanske inte riktigt satt på plats ännu. Jag letade efter någonting annat. Något mer?

My window, in the house where I have been living for the past eleven months, looks across to a much larger house full of retired missionary priests. Sitting at my desk every day, I see the same navy jumper and head of a man, aged, balding and wearing glasses, moving about in the most southerly room, opening the curtains, closing the curtains, sitting down, pacing slowly, presumably as he reads, thinks or prays.

As I now contemplate this task of writing an account of myself through my professional practice, (how I am 'being' an architect) the continuous presence of this priest, always visible at a distance across from, and above me, seems to be having an impact on how I am now able to think, and write, about it. Four and a half years since my graduation, I am now neither a practicing architect nor an academic geographer. I don't quite know where I fit in. In reality, I have nothing to feel uncomfortable about but, nevertheless, the particularly Irish strain of Catholic guilt never fails to rear its head when pondering an issue such as this task requests. I feel as though I am making an admission, a confession. I recite the familiar opening lines. *Bless me, Father, for I have sinned.* It has been a long time since my last confession.

On a parallel vein, something that continues to enter in and out of my head randomly over these past few years is a poem that I learnt in school when I was thirteen or fourteen. Still able to remember it almost word for word, Robert Frost's *The Road Not Taken* is accurate in its relationship to how I feel I have progressed, or am progressing, as a 'professional' architect.

I spent my first two working years in the very enjoyable environment of an office full of fantastic colleagues that became very close friends, collaborating on projects of high design quality, on both tiny local, and massive international scales. I enjoyed the dreaming becoming making, the realising of drawings, the reality of building. But I was frustrated by the hierarchy, my perceived lack of freedom, and the constant knowledge that everything drawn or decided would change completely anyway. I probably was too impatient. But I felt as though there was something missing. Or perhaps just not yet in place. I was searching for something else. Something more?

Two roads diverged in a yellow wood,
 And sorry I could not travel both
 And be one traveller, long I stood
 And looked down one as far as I could
 To where it bent in the undergrowth;

Efter att i arton månader ha arbetat intensivt med ett (våldigt spännande) projekt för en stor skola i en stad på landet, visste jag vad jag hade att vänta – ändlösa ritningsrevideringar, långa bilfärder till andra änden av landet, frustrerade samtal om värmeelement och deras placering. Jag kunde om och om igen räkna igenom det antal reviderade ritningar jag skulle klicka mig igenom och skriva ut... Samtidigt kände jag tillfredsställelsen över att se byggnaden växa fram ur marken. Den känslan ville jag hålla fast vid. Men kanske inte tillräckligt mycket?

Jag ville ha tid för mig själv. Jag ville läsa. Jag ville få tillfälle att skriva. Jag ville bo någon annanstans än i Dublin. Jag ville prata och arbeta med andra människor, inte bara arkitekter. Jag ville närmare vilda hav och öppna landskap.

Having already been a major part of the (very exciting) design for a large school in a rural town for the previous eighteen months, I could see the tender package revisions ahead, I could see the long drives to site visits at the other end of the country, I could hear the frustrated conversations about the placement of radiators, I could count and recount the number of revised drawings I would be clicking and then plotting... Yet I could feel the satisfaction of seeing the building rise out of the ground. I wanted this feeling. But maybe not enough?

I wanted time to myself. I wanted to read. I wanted the opportunity to write. I wanted to live outside Dublin. I wanted to talk with and work with other people, not just architects. I wanted to be nearer to wilder seas and more open countryside.

Then took the other, as just as fair,
 And having perhaps the better claim,
 Because it was grassy and wanted wear;
 Though as for that the passing there
 Had worn them really about the same,

Efter två år som doktorand vid en geografiinstitution långt utanför Dublins räckvidd, så känner jag det ofta som om jag befinner mig i en slags okunskapens paralyserande zon. Även om jag håller fast vid bilden av mig själv som arkitekt, så har jag börjat glömma, eller försumma, att rita och designa. Jag har stått emot, och fortsätter att stå emot, de gängse positivistiska modellerna för akademisk forskning och skrivande. De båda traditionerna utmanar varandra. Jag befinner mig i mitten. En icke-arkitekt? En icke-geograf?

Now two years into postgraduate research in a geography department far outside Ireland's pale, I often feel as though I am in a limbo zone of unknowing. Though holding onto the idea of myself as an architect, I have begun to forget, or to neglect, how to draw and to make. I have resisted, and attempt to continue to resist, the shackles of the standard approach to positivist scientific academic research and writing. Both traditions, both approaches, challenge each other. I am somewhere in the middle. A non-architect? A non-geographer?

And both that morning equally lay
 In leaves no step had trodden black.
 Oh, I kept the first for another day!
 Yet knowing how way leads on to way,
 I doubted if I should ever come back.

Jag ville förändring. Jag har skapat förändring. Och även om alla delar kanske inte riktigt passar ihop ännu så är jag

I wanted change. I have created change. And although the pieces may not all fit together yet, I like my change. Though

glad över förändringen. För även om jag fortfarande, i mitt tycke, undersöker samma idéer på ett abstrakt plan, så har jag (temporärt?) förflyttat mig ifrån en värld där väggar konstrueras till en värld där ord konstrueras eller arrangeras. Efter att ha skrivit ut Robert Frosts dikt för att kontrollera de ord jag minns mot verklighetens så lägger jag märke till att den ligger på mitt skrivbord sida vid sida med den roman av Italo Calvino på vilken jag baserar strukturen för min doktorsavhandling. Jag slås av de ord som träder fram från båda texterna. Resande. Calvinos *Om en vinternatt* en resande samspelar med 'jaget' i Frosts gula skog. Min skildring är min resa. Mitt resande. Min identitet? Är jag en utspädd arkitekt? Är jag en motvillig geograf? Kanske är denna beaktelse (denna skildring?) förhastad.

I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I —
I took the one less travelled by,

And that has made all the difference.

ROBERT FROST, *THE ROAD NOT TAKEN*, 1920

Det är mörkt utanför och jag ser inte längre prästen på andra sidan snett ovan mig. Hans gardiner är fördragna och hans lampor släckta. Min bikt är över. (Botgöringen begynner?) Känslan från Frosts sista vers dröjer kvar. Kanske kan jag läsa den med övertygelse? Eller kanske inte? Jag befinner mig nu inte i ett läge där jag kan säga något om vad år efter år kommer att föra med sig. Det får sparas till en senare skildring (en senare beaktelse?) av mig själv (till mig själv?) i en avlägsen (eller inte så avlägsen?) framtid... ///

still, in my mind, very much exploring the same ideas in an abstract sense, I have moved (temporarily?) from a world of constructing walls to a world of constructing or arranging words. Having printed out Robert Frost's poem in order to check my memory against reality, I have just noticed that it is sitting here on my desk alongside the Italo Calvino novel upon which I am basing the structure of my PhD thesis. I am struck by the word that jumps out from both. Traveller. Calvino's *If on a winter's night a traveller* resonates with the 'I' of Frost's yellow wood. My account is of my journey. My travelling. My identity? Am I a diluted architect? Am I a reluctant geographer? Perhaps this confession (this account?) is premature.

It is now dark outside and I can no longer see the priest, across and above me. His curtains are drawn and his lights are turned off. My confession is over. (My penance begins?) The sentiment of Frost's final verse lies ahead of me. Perhaps I will be able to recite it with conviction? Or perhaps not? I am not now in a position to say what my ages and ages will bring...It will be kept for a further account (a further confession?) of myself (to myself?) in the long (or not so?) distant future... ///